

M. C.

Fernando Peralta té un hort i sovinteja els camins propers

La que fa pudor i no fa mal. Cap a la Font de la Puda.

Enfilem el camí cap a la Font de la Puda tot baixant des de la muralla cap als horts. Al pont baix que travessa el Ter, veig una dona que, ja de lluny, ens crida l'atenció, asseguda mirant cap a l'infinit, pensadora i absent, amb un mocador i una faldilla un xic virolades. La mirada vagareja pel riu i em fa pensar que, com la vida, també s'escola, abruptament a voltes, tranquil·lament, fent giragonses i, sovint, alguns saltirons. Es diu **Gemma** en català, **Gema** en castellà, i **Gémeau** d'origen. Ho diem perquè ella així s'ha presentat. En tres llengües. Com si res. Nascuda a Tànger, al nord del Marroc, va arribar fa trenta anys a Sant Joan. "Aleshores feia molt de fred", ens diu, "ara, no tant". Té set fills, tots escampats per Catalunya excepte un que viu a Sant Joan i una filla a Tànger. En aquests trenta anys, ha anat algun cop a Tànger, "ara és molt més ràpid anar-hi i millor", però diu que ara no li ve de gust, el seu darrer viatge allà va ser fa vint anys. Surt cada dia a passejar i caminar, si la salut li ho permet perquè diu que ella, només estar entremig de la natura, ja és feliç. No té un itinerari fixe, li agrada molt la natura, les flors..., de fet, una de les coses que ens crida l'atenció és el petit ram de flors liles que porta al cap i que ella, ha arrencat i s'ha posat. És d'una bellesa serena que ens provoca reverències. Acarona la

Duna, i, amb tristesa, ens explica que ara fa un any es va morir el seu gos que tant s'estimava. És una dona que ha treballat molt, ens ensenya els turmells i els peus, una mica botits, i ens diu, això és el treball, les mans arrugades, també. Si li demanem si enyora el seu país d'origen, no ho dubte, i amb un somriure de saviesa incalculable, ens diu "estic aquí, estic viva". Mai, tan poques paraules, havien dit tant. Fan estremir.

Travessem el pont i anem cap a la font entremig d'obres i arranjament de camí. Els aiguats de la tardor ho van eixarrancar tot, pont inclòs. Coses de la natura quan s'empixona. És un camí còmode, entremig d'una natura gairebé domesticada, amb horts a un cantó i el riu per l'altre. Quan arribem a la font pensem que el nom de Puda se li escau com un anell al dit. Mentre mirem les obres que es fan al jardí de la torre de la Puda veiem en **Fernando Peralta**, amb una garrafa buida a la mà i un inabastable somriure per bandera. En Fernando va arribar a la dècada dels 60 des de Jaen. Va viure uns mesos a Surroca, després Sant Joan, trenta anys a Ribes i, finalment, ha tornat, per quedar-s'hi perquè, per a ell, Sant Joan és el millor i no n'hi ha un altre igual. En tots aquests anys, Sant Joan ha guanyat "un dos mil per mil, no l'hauries conegut abans, era una claveguera". Sincer i espontani sí que ho és en Fernando. Va a la font a agafar aigua, de la que

hi ha sota el pont, que diu que és més sulfurosa que l'altre. Carrega la garrafa i, amb aquesta aigua, se'n va cap a l'hort que té no gaire lluny d'allà, i sulfata totes les verdures que hi té plantades. Ni pulgó ni res. Que té unes cebes que se li estan mig morint? Sulfatada d'aigua de la font i revifen, fermes i altives. És clar, amb l'olor de l'aigua, o revius, o et mores, no hi ha alternativa. És un home prim, de serena fragilitat, que amaga una vitalitat capaç de revifar un mort. Sembla un home feliç i el somriure no l'abandona mai. De fet, sembla que no podria viure sense ell. Té uns quants fills escampats per Catalunya, un a Ripoll. No sempre carrega la garrafa, però ell hi va cada dia, per caminar. Reculem i l'acompanyem un trosset, més que sortir a la carretera, ens ve de gust anar fins el pont Vell travessant horts pel costat del riu. Ens ensenya que, al costat del rierol, hi creix la cua de cavall "que va bé per moltes coses", ens diu. Ens acomiadem i pugem fins a les Cinc Fonts i allà hi ha en **Juan Tena i en Joan Moreno** asseguts després de fer la caminada. Els dos solen fer molt el trajecte de la font de la Puda de baixada, diuen que ja no estan molt per pujades, travessen els horts i van a sortir a La Plana ... De tota manera, pensem, si baixen, després han de pujar, oi? En Joan Moreno no surt tant com en Juan Tena, que sí, que surt cada dia, plogui, nevi, troni o baixi cel i terra. En tot cas, si el temps no acompanya, se'n va directament cap a La Plana. Les Cinc Fonts és la seva parada oficial, convida a fer-ho. En Juan, quan arriba a la font de la Puda, sempre en beu una glopada. Pel que pugui ser. Mal no li'n fa.

Cap a les tres Creus

Comencem el camí per La Plana, després del pont i a mà esquerra. Anirem una estona pel sender de la Mallerenga d'aigua, que voreja l'Arçamala. Avui la llar d'infants ha sortit a fer un volt i tota una filera de petits i petites tornen cap a l'escola. Es veu d'una hora lluny que són un bon planter i que no fan malifetes. I, si en fan, no les hem pas vistes.

No ens trobem a ningú, a part de la canalla i, més endavant, algunes